

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

„Onestitate literară”.

Cu prilejul semicentenarului său, Facultatea teologică din București, a publicat un număr festiv al „Studiilor Teologice”. Volumul omagial se termină cu monografia părintelui profesor Haralambie Roventă, asupra „Studiului Noului Testament la noi în ultimii 50 de ani (1881—1931)”.

Firește, dintr’o asemenea monografie nu putea lipsi activitatea științifică a regretatului părinte Dr. I. Olariu, fost profesor la institutul teologic din Caransebeș. Părintele Roventă îi și consacră patru pagini, arătând strădania acestui distins slujitor al Bisericii noastre pe tărâmul științei sacre. Rodul acestei strădanii a fost publicarea unei serii de cărți, menite să ușureze îndeosebi clericilor noștri, înțelegerea cât mai adâncă a înțelepciunii Scripturilor sfinte.

Desigur cărțile părintelui Dr. I. Olariu nu au pretenția unor opere într-o toată originale. Nici din punctul de vedere al stilului nu-și revendică titlul unor scrieri de o valoare, care să treacă peste veacuri. Nu este mai puțin adevărat însă, că aceste cărți au fost multă vreme singurele lucrări românești de domeniul studiului biblic, zidite științific, din cari s’au adăpat ucenicii misiunii sacre.

Acest adevăr îl recunoaște și părintele H. Roventă. Numai că Sf. Sa nu se mulțumește cu această constatare, ci ține să judece cu orice preț activitatea științifică a profesorului Dr. I. Olariu după criteriile celei mai aspre „onestități literare”. Și atunci, nu se oprește a face concluzia, că „Olariu a fost cu totul absorbit de vastul material al comentariilor germane pe cari le menționează că le-a consultat, așa încât în opera sa el nu face aproape nimic altceva, decât să traducă frază cu frază,

sau dând un rezumat luat aproape în întregime mai ales după Bisping”.

Pentru a-și documenta această severă concluzie păr. Roventă pune pe Olariu alături de „patronul” său Bisping, pe două coloane. În felul acesta isbutește să arate că primul rezumă pe al doilea în raportul de 1:6. Concluzia critică: Olariu a fost un plagiator. Părintele Roventă n’o spune așa de brutal, dar o perifrizează, când scrie: „Dacă Olariu ar fi făcut o traducere sinceră a întregii opere exegetice a catolicului Bisping, (ce bine că Bisping a fost catolic, — altfel și Olariu ar fi fost socotit protestant, ca teologii de azi ai Ardealului...) ar fi adus mai mult folos literaturii noastre exegetice, respectându-și totodată onestitatea literară”.

Iată în ce lumină este prezentată de părintele profesor H. Roventă, activitatea științifică a lui I. Olariu, fost profesor de teologie în Caransebeș.

Să nu creadă cineva, că ne surprinde severitatea critică a părintelui Roventă. Nu severitatea principală ne surprinde, ci felul în care o aplică Sf. Sa. Fiindcă, vedeți Dvoastră, atunci când părintele Roventă vorbește despre regretatul I. Cornoiu, fost profesor la Facultatea teologică din București, Sf. Sa devine de o emoționantă indulgență, aducându-și aminte de înțelepciunea latinească cuprinsă în vorbele: *de mortuis nihil nisi bene*. De aceea amintind de „puțina contribuție a lui Cornoiu în publicațiile Noului Testament” Păr. Roventă nu uită să scuze pe fostul profesor al facultății bucureștene cu împrejurarea, că acesta „a fost 20 de ani director al cancelăriei Mitropoliei Ungro-Vlahiei” și „cel dintâi director în Ministerul Cultelor”. În emoționanta sa indulgență neîn duratul critic al lui Olariu uită să arate, că „Introducerea în cărțile noului Testament”,

alcătuită de I. Cornoiu, este o compilație după teologii Bleeck, Bisping, Olariu și alții. Cu alte cuvinte, părintele Rovența uită să aplice și regretatului profesor dela facultatea teologică din București criteriile „onestității literare“ aplicate lui I. Olariu dela Caransebeș. Și fiindcă Sf. Sa a uitat (?) să pună pe I. Cornoiu alături de... Bisping, de-o pildă — pe două coloane — o facem noi (cu regretul că suntem constrânși de criticismul escesiv al păr. Rovența dela București).

Cităm:

*Für den Verfasser un-
sers vierten canonischen
Evangeliums hielt das ganze
kirchliche Alterthum den
Apostel Johannes. Dieser
war der Sohn eines Fischers
Namens Zebedäus, der an
galiläischen See, in Kap-
harnaum oder Bethsaida,
wohnte, und der (wahr-
scheinlich jüngere) Bruder
des Apostels Jakobus, des
Aeltern, welcher später auf
Befehl des Königs Herodes
Agrippa enthauptet wurde
(Apstg. 12, 2). Aus ein-
zelnen Andeutungen bei den
Evangelisten (vgl. Mark.
1, 20. Joh. 19, 27) lässt
sich abnehmen, dass die
Eltern des Johannes wenig-
stens nicht arm waren.
Sein Vater Zebedäus er-
scheint in den Evangelien
nicht weiter bedeutsam, wohl
aber seine Mutter Salome.
Diese war es, welche später
mit andern galiläischen
Frauen Jesum begleitete,
ihn mit ihrem Vermögen
unterstützte und ihre treue
Liebe zu ihm dadurch be-
wies, dass sie ihm auch
an seinem Kreuze und in
seinem Tode nicht verliess
(Math. 27, 55 f. Mark.
15, 40 f. 16, 1). Der
fromme Sinn der Salome
gibt uns die Bürgschaft,
dass Johannes eine sorgfäl-
tige Jugenderziehung genos-
sen habe, dass namentlich die
essianischen Hoffnungen,*

*Întreaga Biserică din
primele veacuri numește
pe Apostolul Ioan autor
al Evangheliei a patra.*

*Ioan era fiul unui
peșcar cu numele Zeve-
deni, care locuia la
Marea Galileei în Ca-
pernaum sau Betsaida;
iar mama sa se numia
Salomi. Ioan era fratele
lui Iacov cel bătrân, care
a fost decapitat din or-
dinul regelui Irod Agri-
pa (Fapt. Ap. 4, 21)
pela anul 42 sau 44
după Christos.*

*Din cele ce putem
vedea la Marcu 1, 20,
Luca 5, 10, Ioan 19,
27, se pare că părinții
lui Ioan nu erau de tot
săraci. Tatăl său Zeve-
deiu nu este atât de cu-
noscut în Evanghelie,
cât este însă mama lui,
Salomi. Aceasta era una
din acele femei galileene
care însoțiau pe Isus în
călătoriile sale și care
nu-l părăsiră nici la
moartea sa pe cruce.
(Mat. 27, 55.)*

*Sentimentului pios al
Salomei se datorește cre-
șterea cu îngrijire a lui
Ioan în spiritul speran-
țelor mesianice, cari erau
atât de puternice atunci
printre Iudeii pioși, încât
îl hotărâră pe Apostolul
nostru să intre în nu-
mărul discipolilor lui*

*welche damals gerade die
frommen Juden mächtig
erregten und mit Sehnsucht
erfüllten, von der zartesten
Jugend an seinem Gemüthe
tief eingepägt wurden.*

*(Erklärung des Evange-
liums nach Johannes, von
Dr. Aug. Bisping. Münster
1865. Pag. 3.)*

*Nachdem Paulus unsern
ersten Brief an die Korin-
ther hatte abgehen lassen,
schickte er noch von Ephesus
aus seinen Jünger Titus
nach Korinth, um durch
diesen baldigst zu erfah-
ren, welchen Eindruck das
Schreiben in der korinthe-
schen Gemeinde hervorge-
bracht habe (2. Kor. 7, 14,
12, 16). Er trug diesem
auf, in Troas, wo er sich
länger aufhalten wollte,
wieder zu ihm zu stossen
(2. Kor. 2, 12 f.) Während
nun Paulus selber sich zur
Abreise von Ephesus rüs-
tete, entstand dort ein vom
Silberschmied Demetrius er-
regter Volksauflauf wieder
ihn (Apstg. 19, 23 ff.),
der ihn bestimmte, Ephesus
etwa früher zu verlassen,
als es sein ursprünglicher
Plan gewesen war. Kurz
vor Pfingsten 58 n. Chr.
reistete er ab, und ging
nach Troas. Hier blieb er
einige Zeit, wahrscheinlich
durch Kränklichkeit an
der Weiterreise gehindert
(2. Kor. 1, 8 ff.) Den
Titus aber erwartete er in
Troas vergeblich; erst in
Macedonien traf er mit
diesem wieder zusammen
(2. Kor. 7, 6).*

*(Erklärung des zweiten
Briefes an die Korinther und
des Briefes an die Galater,
von Dr. Aug. Bisping.
Münster 1857. Pag. 3.)*

*Ioan Botezătorul, pe
care îl recunoașteau ca
înainte mergător al lui
Mesia.*

*(Introducere în cărțile
Noului Testament, de Dr.
Ioan Cornoiu. București
1903. Pag. 76-77.)*

*După ce a scris Pavel
prima epistolă către Co-
rinteni, trimise din Efes
pe ucenicul său Tit la
Corint, ca să vadă ce
impresie a produs asupra
creștinilor de acolo scri-
soarea sa, rugându-l ca
la întoarcere să se întâl-
nească cu Apostolul în
Troas, unde își propu-
sese să stea mai mult.
(II. Cor. 2, 12.) Dar
pe când Pavel se pre-
gătea să plece din Efes
se iscă o răsvrătire în
contra lui, provocată
de Dimitrie argintarul
(Fapt. Ap. 19, 23 se-
quentes). Acest lucru îl
hotărî să părăsească Efe-
sul mai înainte de timpul
hotărît, așa ca imediat
înainte de Rusalți, în
anul 58 d. Chr. plecă
la Troas, unde rămase
câtva timp împiedecat de
a merge mai departe din
cauza boalei ce o dobân-
dise în lunga sa călă-
torie (II. Cor. 1, 8).
Pe Tit însă nu-l găsi
în Troas, și deși îl
aștepta, Tit tot nu sosi
așa de repede, așa că abia
în Macedonia se întâlni
cu dânsul (II. Cor.
7, 6).*

*(Introducere în cărțile
Noului Testament, de Dr.
Ioan Cornoiu. București
1903. Pag. 121.)*

Am putea continua cu citatele, punând pe Cornoiu alături de Bisping, Bleeck, Olariu, sau alții — după împrejurări — și arătând, că „Introducerea” profesorului bucureștean este pur și simplu o *traducere neprescurtată* și... nemărturisită. Nu o facem. În schimb ne îngăduim o singură observație complementară: Profesorul I. Cornoiu dela facultatea teologică din București peste un sfert de veac a propovăduit de pe catedra sa, că „Fragmentul Muratori” este o *traducere* a Noului Testament (Vezi: Introducere în cărțile Noului Testament, de Dr. Ion Cornoiu. București 1903. Pag. 20).

Totuși, noi nu formulăm nici o concluzie cu privire la valoarea și „onestitatea literară” a regretatului profesor bucureștean. Ne întrebăm însă: cum stăm cu „onestitatea literară” a părintelui profesor Dr. Haralambie Roventă, așa de aspru cu un teolog din Caransebeș și așa de indulgent cu unul dela București?... Ori Cucernicia Sa cunoștea pe Bisping numai când vorbea de păr. Olariu, dar nu-l mai cunoștea când vorbește de Cornoiu!

Justus.

„Frăția ortodoxă română”.

În Dumineca ortodoxiei, 5 Martie anul acesta, s'au pus la Cluj bazele asociației mirenești cu acest nume; prescurtat F. O. R.

O asociație mirenească de ordin religios în serviciul efectiv al Bisericii conducătoare, cu deosebire astăzi, e de mare preț. Nimeni nu contestă un merit inițiatorilor, cu atât mai mult că apelul lor se adresează în prima linie intelectualilor chemați mult-puțin să direcționeze corect, spre scopuri bisericești ortodoxe, mișcarea sufletească nouă.

Adunarea generală ținută Duminecă în Cluj a avut darul să întrunească mulțime de mireni în Capitala Ardealului. Și emoții puternice mi-au străbătut sufletul la vederea acestor intelectuali în majoritate bieți profesori și învățători cari își numărau prin gări fiecare ban, dar vorbeau veseli și plini de însuflețire de această mobilizare a sufletelor....

La Cluj s'au întrunit românii ortodoxi din toate unghiurile Ardealului și din Banat; s'au întrunit și: I. P. S. Patriarh Miron, I. P. S. Metropolit Nicolae, PP. SS. Episcopi Nicolae al Clujului, Roman al Orăzii Mari, Grigorie al Ara-

dului, Ioan al armatei, arhieriei Tit dela București, Vasile Stan Rășinareanul dela Sibiu și Andrei Magier Crișanul. Congresul a decurs solemn și la un nivel superior!. Totuș multă lume a rămas cu multe nedumeriri în suflet!

Decorul zilei de Duminecă au fost P. S. ierarhi, cuvântul lor și l-au spus aproape toți pe față. Evident cuvânt de bucurie și de chemare.

Dar asociația este *mirenească* pe de-a'ntregul. Cum se face că nici președintele acestui congres n'a putut fi un mirean? Dl prof. univ. Valer Moldovan a dat cetire proiectului de statute, (care s'a primit înainte de a se fi discutat și votat!) Dr. Petru Meteș n'a făcut decât elogiul meritat președintelui congresului (Dl. Profesor universitar Dr. Ioan Lupăș, protopresbiter). Programatica vorbire clasică a I. P. S. Metropolit n'a putut fi publicată ca Nr. 1 al bibliotecii forului, căci Nrul prim al bibliotecii asociației apăruse deja!

Cuvântul unui congresist care opina o ordine logică și potrivită în această cauză a întâietății broșurii program a părintelui Metropolit... *că de aia suntem aici în congres ca să hotărâm*, cu ecou în toată sala, n'a găsit răspuns.

Am fost plini de însuflețire pentru noua asociație ortodoxă, și suntem încă însuflețiți și grijulii pentru creșterea și dezvoltarea ei. Lacunele din umbra unui congres pot fi dovezi de slăbiciuni omenești trecătoare, dar în nici un caz motiv ca să dăm îndărăt! Și cu deosebire noi bănățenii, la ceasul chemării, avem datoria să ne strângem rândurile. Căci Banatul oricât a dat și dă neamului elemente valoroase și disciplinate, este necunoscut altor plaiuri.

Pățaniile din trecut (ca și cele de astăzi) să ne servească drept învățătură căci afară de *mândria bănățană* mai avem destule comori de apărut!

x.

Vindecarea paralticului din Capernaum.

De: Prof C. Rudneanu.

Se începe un conflict grav între Mântuitorul Iisus Christos și secta fariseilor, și se complică tot mai mult până la moartea Mântuitorului, învins la aparență și învingător în realitate.

După ce Iisus Christos a predicat în întreagă Galileia, a ajuns la Capernaum în „cetatea Sa” după cum ne spune Sfântul evanghelist Matei. Zgomot mult în jurul Lui, și casa

care-i servea de reședință obicinuită — probabil a lui Simon Petru — era înconjurată de o mulțime mare, încât totul părea de neînving până la porțile casei.... Erau tot felul de bolnavi, de infirmi, cărora Mântuitorul le-a redat viață, sănătate și fericire. Tot poporul era doritor de „cuvânt“ (*Τὸν λόγον*, zice Sfântul evanghelist Marcu), Sfântul evanghelist Luca ne spune că în jurul Mântuitorului veniseră „Farisei și învățători ai legii din toate satele Galileii și Iudeii și din Ierusalim“. (Luca 5, 17). Ei au venit cu anumite intenții ostile Mântuitorului, ca să-l contrazică, fiindcă numele Său penetra tot mai mult și faptele Sale divine erau pe deplin cunoscute în Palestina. Se întâmplă un incident extraordinar, relevat de Sfântul evanghelist Marcu și Luca, în mod dramatic. Patru oameni purtau într'un pat pe un slăbănog și căutau să-l ducă înăuntru, să-l pună înaintea Mântuitorului. Dar ei au văzut că-i imposibil să poată străbate și erau foarte amărăți din cauza aceasta, credința lor vie de a ajunge la Mântuitorul, i-au făcut să ia o altă hotărâre, s'au suit pe acoperișul casei și l-au coborât cu patul printre cărămizi în mijlocul adunării, înaintea lui Iisus. Credința puternică a bolnavului, care suferia în tăcere, a făcut ca să ia astfel de hotărâri eroice — n'a vroit să prindă ocazia care niciodată n'ar mai fi venit. Când le-a văzut credința, Iisus a zis: „Omule, păcatele îți sunt ertate“.

Bolnavul nostru a fost un paralytic, păcatele sale au fost atât de mari, încât i-au ruinat corpul — paralyzia vine de mai multe ori din cauza imoralității. A fost vindecat de Mântuitorul Nostru, fiindcă paralyticul a avut conștiința deplină a faptelor sale mizere — și el știa perfect de bine că nimeni nu-l va putea mântui decât Mântuitorul Iisus Christos. Astfel nobilul „*taumaturg*“ a atacat răul interior, suprimând astfel cauza, înainte de a fi făcut să dispară efectul. A făcut o dublă vindecare: a curățit sufletul înaintea corpului. Aceste cuvinte a lui Iisus Christos, cari sunt esența acestei vindecări — vor forma conflictul dintre Mântuitorul Iisus și farisei. Fariseii și legiștii cari au asistat la aceeaș scenă, s'au scandalizat și au luat o atitudine ostilă față de Mântuitor: „Dece vorbește omul acesta astfel?“ „El hulește“; „cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu?“ E adevărat că în Biblie, ertarea de păcate este o prerogativă divină, și că nici o altă formulă nu există în privința aceasta în întreg iudaismul.... dar Iisus Christos El e deasupra acestor condițiuni.... „Isus Le-a cunoscut gândurile“.... lor pline de răutate și

viclenie.... și Le-a zis: Pentru ce cârțiți în inimile Voastre? Ce este mai lesne; a zice Păcatele îți sânt ertate, sau a zice: „Scoală-te și umblă?“ (Luca 5, 22-23). Această alternativă e pusă în mod foarte simplu și înțelept — nu le lasă acuzatorilor săi nici o portiță de eșire. Și apoi le spune: „Dar să știți că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele: „Ție îți poruncesc“, a zis EL slăbănogului „scoală-te, ridică-ți patul, și du te acasă“ (24).

Cuvântul „Fiul Omului“ n'a fost pronunțat în van, fiindcă Mântuitorul poruncește trei lucruri: Slăbănogului: să se ridice, să-și ia patul ca să umble și să glorifice pe Dumnezeu. — Slăbănogul execută și patul care a fost semnul boalei, fiindcă nu se putea scula, a fost părăsit și a început să umble, astfel vindecarea a fost vizibilă.

Slujbele dumnezeiești prea lungi (?).

Foarte mulți creștini de ai noștri s'aud adeseori spunând că ar merge bucuros la sfânta biserică, dar slujbele noastre sunt prea lungi. Prilej de predică a fost observarea de sus pentru un preot de pe sate, care le-a spus odată cam următoarele: Oameni buni! Se știe, că rar om din sat nu va fi fost chemat vr'odată ca martor înaintea judecătoriei sau a tribunalului. Pe lângă drumul făcut adeseori pe jos până acolo, de câte ori nu s'a întâmplat să stați o zi întreagă de vară, pe coridoarele judecătoriei așteptând să fiți chemați la apel. Dar oare cutezat-a cineva să tragă la răspundere pe judecător pentru atâta amar de așteptare. Câți dintre voi n'ați făcut armata, exercițiul în liber ziua întreagă, în arșița soarelui, prin ploaie și vânt; oare cutezat-a cineva să zică comandantului, de ce-ți bați joc de noi, de ce nu s'ar putea numai un ceas-două, nu ziua întreagă. Câți dintre voi nu jucați nopți întregi la petreceri și nu vă obosiți, câte babe (ce zic că nu pot veni la biserică că-s bătrâne) nu le-am văzut la nunți stând în picioare ceasuri întregi. De câte ori nu am văzut chiar în serbători oameni stând de vorbă în piață o după amiază întreagă, fără a se văita cineva de oboseală. — Dacă toate acestea și altele le știți; spuneți vă rog, este îndreptățită jelația celui ce s'a plâns, că slujbele noastre îs prea lungi. Lângă muzică stați — tineri și bătrâni — zile și nopți întregi, în casa Domnului vă e greu să stați o oră maximum două. Am ajuns ca vechii romani: ne trebuie numai pâne și jocuri. Când bubuia

tunul în 1914 gemeau bisericile de lume, azi în era de pace gem birturile, bodegile de zbie-retele și fluerăturile celor ce au uitat de Dumnezeu. Au nu socotiți că tuturor ne sună cuvintele marelui apostol Pavel: „Vine mânia lui Dumnezeu peste fii neascultării”. (Colos. 3, 6).

Nicolae Văleanu
preot.

Suntem slăbănogi...!

— Suferințele și îndreptarea —

Mântuitorul Iisus Christos, puternic cu cuvântul și cu fapta, atrăgea după sine mulțime de lume spre a-l asculta învățăturile dumnezeiești și a-l vedea minunile.

Odată urmat de ucenicii săi nedespărțiți se îndreptă spre orașelul Capernaum, centrul apostolatului său. Intrând într-o casă spre a se odihni mulțimile se și imbulziră cerșindu-i cuvântul său sfânt, făcând intrarea înăuntru imposibilă.

În aceste momente patru oameni purtând pe un pat pe un slăbănog — paralic sau olog, — încredințați de puterea, bunătatea și milostivirea Domnului îl aduc să-l tămăduiască, neputând pătrunde în casă, în dorința lor înflăcărată de a dobândi ajutorul mântuitor se sue pe acoperiș prin deschizătura căruia lăsară patul cu bolnavul chiar în fața lui Iisus.

Slăbănogul suferea de pe urma păcatelor tinereții ce și-o spulberase în desfrâu și orgii și cari păcate îi istovise puterile, îi scurseseră toată puterea de viață aducându-l în acea stare nenorocită de a nu se mai putea mișca, ajungând un adevărat schelet. Cunoscându-și vina și fiind încredințat că Iisus cunoaște tot trecutul său și deci și pricina boalei sale se sfiește și nici nu îndrăznește a grăi vreun cuvânt.

Dar sfiala lui și mai ales căința de păcatelele săvârșite i-au fost răsplătite căci Iisus știa ce voește. Face un semn și teama de vre-o muștrare ce se citea și pe fața bolnavului și a însoțitorilor săi pieri și credința li-se întări și mai mult.

„Fiule, iartă-ți-se fie păcatele tale” îi zise Iisus binecuvântându-l. Minunea se făcu prin săvârșirea vindecării.

Câtă bucurie și ce fericire pe acest nenorocit care de atâta amar de vreme își târâse sărmanele zile purtat de alții! La cuvântul dumnezeiesc, din neputincios și schilod cum era se vede tămăduit atât trupește cât și sufletește, viguros, plin de viață și de tinerețe.

Iată într'un cuvânt că ceace l-a adus pe acest slăbănog aci nu a fost decât boala sa nevindecabilă, suferințele sale nenumărate cari din fericire l-au îndrumat pe calea adevăratei vieți. Este aproape de necrezut că suferințele, boalele și nenorocirile ce le întâmpinăm în viața noastră ne sunt demulțorii folositoare. Da, așa este.

Omul câtă vreme este sănătos, neducând lipsă de nimic, uită de cele înalte, de cele dumnezeiești. Se lipește cu putere de cele deșarte, de comoara sa pământească, de banul său căruia i-se închină cu trup și suflet. Unii ca aceștia devin trufași și în negliobia lor, înșală, fură, nedreptătesc pe semenii, pe vecin, pe frate. Argintul îi absoarbe atât de puternic

încât nepăsători, cuprinși de fericirea lor efemeră merg cu pași repezi pe cărările pierzării.

Și cine ar putea mai ușor înfrânge din cerbicia lor pe astfel de oameni dacă nu boalele, nenorocirile, pe cari Ziditorul le trimite adesea spre îndreptare.

Numai ele fac pe om să se gândească mai puțin la mărirea lumii aceștia la bogățiile și la plăcerile ei, aducându-i aminte de apropierea morții și că mai are un suflet căruia îi trebuie hrană.

Cel bolnav și nenorocit se gândește mai mult și mai serios la păcatele sale și la nedreptățile făcute.

Conștiința îl apasă greu când vede că lucrurile pământești nu i-au putut ajuta la nimic.

Adevărul se petrece în fiecare clipă chiar sub ochii noștri, cu semenii noștri și chiar cu noi.

Multora dintre noi numai suferințele și durerile ne mai aduc aminte de Dumnezeu, de suflet și de viața viitoare.

Chiar Sfânta Scriptură în evanghelia de astăzi ne dovedește atât de lămurit lucrul acesta.

Ar mai fi cunoscut slăbănogul pe Mântuitorul, ar mai fi venit el la matca credinței, dacă nu ar fi suferit?

Durerea lui îndelungată l-a determinat să părăsească calea păcatului și cu nădejde să alerge la Christos spre a fi mântuit. *Suferința l-a dus la credință și credința la mântuire.*

Dar între noi câți nu sunt ca acest slăbănog....? Câți nu sunt cari numai atunci când nenorocirea a ajuns la culme, cu inima înfrântă și smerită aleargă la Dumnezeu.

N'ar trebui să fie așa căci dacă este adevărat că Dumnezeu primește pocăința noastră chiar și în ciasul al unsprezecelea, totuși adevăratului creștin nu-i este îngăduit să aștepte până atunci.

Trebue oare să fii bolnav, să te sbați în dureri și să simți moartea lângă tine ca să alergi la Christos? Să nu fie!

Și dacă noi suntem cei vătămați ca și nenorocitul din sfânta Evanghelie de astăzi, și ne îngropăm sufletul ca și trupul în tina negrelor păcate să nu privim încercările din viața noastră decât ca mijloace de care Domnul Dumnezeu se folosește pentru a ne smulge cu un ceas mai de vreme din ghiara pierzării deșteptând în noi părerea de rău făcându-ne astfel să desbrăcăm haina ticăloșilor și să ducem în viitor o viață cu adevărat creștinească.

Ele sunt ca un glas al lui Dumnezeu care ne chiamă la „limanul mântuirii, din viforul ispitelor”, sunt ca întăriri în credința noastră slabă, sau sunt ca semne ale sfintei iubiri dumnezeiești.

După cum părinții își pedepsesc copiii numai din dragoste părintească întocmai astfel și Dumnezeu nu ceartă pentrucă el ne iubește ca Părinte al nostre al tuturor.

Și scris este că: pe cine iubește Domnul, pe acela ceartă.

Creștini iubii! Încercările din viața noastră să le privim așa cum am auzit până acum. Să le îndurăm cu răbdare, așa cum le-a îndurat și dreptul Iov, să nu cârtim, să nu protestăm, căci „*cine rabdă până la sfârșit acela se va mântui*”, ne spune Domnul.

Și mântuitorul nostru a suferit chiar până la sânge dar totuși a exclamat în grădina Ghetsemani: Tată de este cu puțință treacă paharul acesta, iar de nu facă-se voia Ta. Pe drumul acestui exemplu trebuie

să mergem și noi pe lângă că trebuie să ne gândim că păcatele, greșalele și nedreptățile ce le facem noi trebuiesc pedepsite.

Fie dar ca încercările din viața noastră, durerile, boalele, decepțiile și suferințele să ne întoarcă la Dumnezeu, să ne hotărască la săvârșirea celor bune și de folos nouă, să ne întoarcă sau să ne întărească la credință ca și pe slăbănogul de azi ca și nouă să ne poată zice Domnul: „*Filor îndrăсниți, iertate vă sunt păcatele voastre*“....

Dumitru V. Anuțolu
preot.

Pe pământul făgăduinței...

— Note de drum —

De ing. Petru Fotoc

O colecție foarte variată a colorilor este fizionomia străzii, compusă din felul fețelor și portul trecătorilor, cari o populează și desarmonia aceasta este cu atât mai isbitoare, cu cât e mai târă viață înfățișarea zidurilor fără tincuială.

O, strada Ierusalimului, îmbie atâtea subiecte, demne de eternizat. Călătorul european caută aici orientalismul pe care-l și găsește, evreul se nizește a împune pecetea progresului săvârșit de reprezentanții săi, intelectualul arab luptă pentru păstrarea caracterului antohton, — turcul n'are interese mai mult, — iar creștinul pelerin, ar vrea să afle pretutindenea urmele profeților.

Plec pe strada principală *Iaffa*. Sorb tot ce văd, aud și pipăi. Pentru mine, dar și pentru ceilalți totul e minune. Aud vorbindu-se nemțește într'o trafică. Proprietarul este d-l *Caspi*, cu care apoi mă împrietinesc. Sta la vorbă cu un alt coreligionar al său. Îi spun rostul, pentru care i-am trecut pragul. Nu mai aveam țigări. Mă servește, dar se interesează asupra scopului călătoriei mele. La răspunsul negativ la întrebarea sa așa de naturală aici *Sie sind auch ein Jude*, prietenia încheiată de loc nu este alterată, mă servește cu produsele foarte proaste și foarte scumpe ale lor — nu de mult s'a aprobat aici cultivarea tabacului, — care până atunci era oprit, — și îmi dă cu drag multe deslușiri, cari altcum le-ași fi căpătat din altă parte contra unui onorar ce mă privește pe mine — domnesc. Zilnic îl cercetez, îmi dă informațiuni asupra celor de văzut aici, afară de programul oficial, care cuprinde generalitatea, iar noauă ne mai trebuia și doream să vedem. Ierusalimul de toată ziua, să zic așa, orașul în haina sa de lucru.

Pe stradă, lângă un perete se odihnește cămila culcată, iar proptit de ea, stăpânul visă-

tor așteaptă cumpărător la marfa adusă de depărte pentru desfacere. Beduinul, o împiedecă până la ceasul plecării. Animalele acestea transportă în sarcina de 400—600 Kg. toate lucrurile scumpe ale naturii și ale mâinii omenești, în deosebi când fac parte din vre-o caravană menită a servi interese comerciale mai estinse. Dacă cămila este încărcată fără măsură, ea începe să geamă aproape vorbitoare și nu încetează, până nu o ușurează stăpânul. Din această pricină o numesc arabii *corabia vorbitoare*. Dacă stăpânul nu se moae la auzul glasului tânguitor să-i micșoreze povara, ea slăbește vocea și în fine, tace pentru totdeauna. Așa o pățim noi oamenii în general. Suntem prea încăpăținați și pretensivi.

Lângă intrarea în han, un biet păpuțar zorește, dar ca să nu fie bănuț a nu avea domiciliu permanent, a fixat cu două cuie bătute în perete colțurile unei bucăți de pânză de sac — poate cearșaf, — iar capetele rămase libere sunt legate de câte o prăjină, improvizând astfel cortul adumbritor.

Măestrul arămier, în fața prăvăliei, la văzul tuturora, lucrează cu ai săi, cari cu o dibăcie ne mai pomenită la noi, cu ajutorul sculelor celor mai primitive, confecționează căldărușe, tave, tipsii, scrumiere, garnituri de cafea neagră și alte obiecte de aramă, împodobite cu diferite forme geometrice, inscripții și deseme, cari ne reamintesc hierogrițele din vechime. În nemijlocita apropiere un felah încolăcit în praful uliței își consumă merindea. Asvârle înaintea vecinului rămășițele de pepene, scoate din calabălăc narghileaua, îi dă toc, că sunt prieteni nedespărțiți. Când se aude vocea muezinului, rugăciuni ferbinte se îndreaptă spre ceriuri. Se strecură printre ei evreul pe cap cu fes și își îmbie în o limbă neaoșă, marfa bună acu sosită. Lustralgiul de lângă noi, bun de gură, nu lasă un trecător fără a-l invita și a-i atrage atenția, că gheata *făcută* îi asigură cu mult succesul întreprinderii. Așa vezi aici adunat orașul și satul, la fel cum ne prezentăm noi la bâlciul nostru. În forfoteala mulțimei găsești reprezentate toate straturile sociale. Precupeții, pe cari îi lasărăm în Iaffa, îi găsim dar în număr mai mare și aici, aplicând aceleaș metode de reclamă deja cunoscute. Călugărului strecurat în mulțime nu i-se dă atenție. Acu e numai atacere.

Dar eată-ne într'un coridor boltit, îngust și întunecat. Afli aici tot ce-i trebuie stomacului. Nu este o hală centrală, nu — sunt prăvălii de alimente și ospătării la felul celui cu pricina din Constantinopol. Mirosul prăjălii cu unt de

lemn ne îndeamnă la ispită, dar resistăm cuge-tându-ne la cele petrecute. Dar fructele ne moaie. Ne umplem buzunarele cu smochine, ba³ mai luăm rodii, în mâni struguri, găsim persece, prăjiturile le lăsăm și așa prevăzuți hoinărim, nime nu ne apostrofează, că doară suntem în nota obiceiurilor locale. Am plecat acolo cu dorul de bragă, de care n'am beut acu³ 35 ani și chiar că aveam poftă, m'a împiedecat numai necurătenia pocalului. Așa suntem noi oamenii, ținem la neînsemnate inconveniente.

Ei dar suntem în bazarul, fără care nu se poate nici închipui un oraș în orient. Și aici afli tot ce-ți trebuie, dar târgul nu are dimensiunile din Cospoli. Tot, dar mai redus, mai modest, că alta este marfa căutată aici. Cu o voce guturală sau cu accent caracteristic evreesc, te invită patronul în 5--6 limbi în magazia sa și îți oferă ce cauți. Știe el, că ai nevoie de vederi locale, pentru a-i cerceta pe cei de acas, un album frumos ca plăcută amintire, cadouri mult grăitoare pentru iubii noștri și cunoaște el pelerinul, se folosește de credulitatea închinătorilor, le îmbie obiecte orientale, mătăsuri, parfumuri, mătânii, lucruri de evlavie din lemn, aramă, sedef, chihlimbar și argint. Câte cruciulițe se vind ca veritabile din sfânta cruce a răstignirii, atâta material lemnos n'au produs încă imensii codri ai Libanului. Când pelerinul să grăbește să se reculeagă, să-și adune gândurile pentru a intra într'un sfânt lăcaș, comercianții ambulânți postați acolo în față și cari de loc nu aparțin nici unei confesiuni creștine și cari speculează sentimentele religioase ale vizitatorilor, asaltează pe bietul călător și îi oferă pentru cumpărare lumânări, unt de lemn, smirnă, tămâie, iconițe sau serviciile de cicerone. După sfaturile primite nici nu stăm cu ei de vorbă, ca să nu cădem în cursă; — până mai târziu, că în fine tot dela ei ne aprovizionăm.

Printre atâta lume întâlnim și femeia arabă, modestă, tăcută, îmbrăcată în stracle ei primitive. Pe față multele urme ale traiului greu. Dar e veselă, s'a împodobit cu flori, stă în societatea bărbaților, însă retrasă și nu dă semne că ar fi guralivă. Are la sân un băețel ear vecina pe al ei, — că e mai mare, — îl asvârle pe umăr, apoi așa ia fuga până la negustorul din vale. Un copilandru negru ca funingina rânjește într'un colț și admiră ce se petrece în jurul său. Se vede nu prea e împrietenit cu orașul mare. Văzându-i culoarea feței îl fac să-mi arete limba, o aflu roșie ca ardeul și nu cum am crede, — neagră. Haina tuturor e sumară. Un vânt puternic venit pe neașteptate, iar aduce încurcătură.

În birtul din apropiere, mesele ocupate toate. Se consumă beuturi alcoolice — nu, răcoritoare, cafea, ceaiu, merindea de acas și se fumează mult. Curățenia e aproape inexistentă.

Pe stradă măturătorii în funcție dar așa pe îndelete. Grijesc cu toții ca să nu fie nevoiți a lua lecții dela sergentul de stradă, postat la crucea drumului, care e veșnic gata a interveni în numele suveranității engleze, cu palma și cravașa, ori de câteori este nevoie și legile nu se respectă. Englezul reprezintă aici ordinea, siguranța, liniștea, legea, dreptatea, justiția, că țară jidovească aici, ori colo, tot englezul se vede a fi stăpân. Dar despre asta mai târziu:

(Urmează).

Sabia Duhului.

*Cu lumea cea deșartă
Eu nu m'am ostenit
Și diavolul în cale
Zadarnic mi-a ieșit.*

*Cu post și rugăciune,
Cu gând la Dumnezeu,
În semnul Crucii sfinte,
Învinsu-l-am mereu.*

*Asemenea și astăzi,
În lumea mult mai rea
Mă leg de cele sfinte
Și-mi țin cărarea mea.*

*Când clopotul vestește
Utrenia în zori,
Grăbesc s'adun cu duhul
Cereștile comori.*

*Că-i multă 'nțelepciune
Prin cărți bisericești,
Cunoști dumnezeirea
Și cum să vețuești.*

*Veniți, veniți popoară,
Veniți în Sfântul Post,
Biserica înalță,
Al sufletului rost.*

Caransebeș, Sfinții 40 Mucenici.

G. B.

Ș T I R I

LOCALE.

În Dumineca I-a a Postului Mare la sfânta Liturgie a predicat preotul Petru Bancea. Inspirându-se din frumoasa evanghelie Dsa a arătat însemnătatea chemării lui Filip „vino și vezi“, căreia credinciosul Natanael îi răspunde cu adevărat, spre mântuirea sa. Dsa a arătat deasemenea importanța acestei Dumineci a ortodoxiei, dreptei credințe, prin triumful acesteia în toate luptele, în special contra iconoclaștilor.

La vecerne: A vorbit Dl Isaia Suru profesor de Teologie. Plecând dela chemarea ce mântuitorul o adresează lui Filip, prin cuvintele „vino după mine“, arată că în sufletul oricărui om fie cât de păcătos, o tendință, o cerință ascunsă de a răspunde a răspunde acestei chemări se găsește, deoarece „sufletul dela natură e creștin“ (Tertulian) numai că păcatele mărturisesc această cerință.

Ceace e căldura, soarele și umezeală peatra o semintă abia încolțită, aceia e postul și rugăciunea pentru această tendință din sufletul nostru, de a urma Domnului. Postul și rugăciunea sunt cele două briliante cu cari împodobindu-ne corpul și sufletul vom putea răspunde lui Iisus Christos când ne cheamă întocmai ca și pe Filip din sfânta Evanghelie „vino după mine“.

Comunismul german. Se știe că guvernul Dlui Adolf Hitler, ca orice guvern fascist și deci național, a pornit lupta pe viață și moarte cu comuniștii. Premierul german a aflat de bine să trimită în Republica sovietică un delegat al său propriu, care să comunice aliatului dela Rappalo că măsurile de exterminare a comunismului în Germania sunt de ordin pur intern, ele nealterând întru nimic o alianță existentă cu Rusia. Totuș aflăm că Rusia a protestat împotriva pornirilor acestora hitleriste, de stărpire a comunismului german.

O ciudățenie fără precedent s'a întâmplat de curând în Austria tuturor surprizelor. Anume un deputat oarecare a convocat consiliul național, adecă parlamentul republicii austriace fără consimțământul guvernului. Cazul este fără precedent în istoria parlamentarismului și se așteaptă ca el să fie sancționat cu toată asprimea.

CONCURS.

Consiliul parohial ort. român din comuna Gavojdia, în baza ordinului Ven. Consiliu eparhial No. 452 B. ex 1933, publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ pentru ocuparea postului de paroh la parohia primă de cl. III. din comuna Gavojdia, protopresbiteratul Logojului devenită vacantă prin pensionarea preotului Samson Petricu.

Emolumente :

1. Una sesiune parohială constătătoare din 31 jug. arabil și fânași și un jug. intravilan.

2. Stola uzitată.

3. Ne fiind casă parohială alegândul preot va avea să se îngrijească de locuință și va suporta toate dările sesiunei sale.

Doritorii de a ocupa acest post, au să-și înainteze cererile de concurs cu incuviințarea Prea Sfinției Sale Domnului Episcop diecezan prin Prea On. Oficiu protopresbiter al Logojului, Consiliului parohial din Gavojdia.

Recurenții sunt invitați cu prealabila incuviințare a protopresbiterului tractual, a se prezinta în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sfânta biserică din loc spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie.

Gavojdia din ședința Consiliului parohial ort. rom. ținută la 1 Marie 1933.

Moise Nicola

notar

Pr. Aureliu Marta

președinte

În conțelegere cu Oficiul protopresbiter al Logojului **Dr. Aurel Mihaescu** adm. protopresbiteral.

Redactor responsabil: Nicolae Cornean.

Nr. 1502 B. ex 1933.

Condițiunile de concurs staverite în protocolul ședinței Consiliului parohial din Gavojdia ținută în 1 Martie 1933, se aprobă cu aceea, că în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddo 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B. ridicat și la valoare de concluz sinodal cu concluzul No. protoc. 33. ex 1914, precum și avându-se în vedere deciziunea consistoriului mitropolitan Nr. 358,928 din 13 Noemvrie 1929, — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preotești.

Caransebeș, la 10 Martie 1933.

Episcopal diecezan:

1—3

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p.

Prima Cassă de Păstrare din Caransebeș s. p. a. Caransebeș.

Direcțiunea Primei Casse de Păstrare din Caransebeș s. p. a. Caransebeș, a hotărît, că dela 1 Aprilie 1933 începând după depuneri în livret, cont curent și în monete străine, nu plătește dobânzi.

Asociațiunea „ASTRA“. Despărțământul Caransebeș.

Nr. 15/1933.

Convocare.

Domnii membrii ai despărțământului Caransebeș ai Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român „Astra“ sunt convocați în baza adresei Comitetului central No. 536/1933 din 13 Februarie 1933 în adunarea generală anuală pentru ziua de 20 Martie 1933 orele 17 în sala profesorală a liceului „Traian Doda“ din Caransebeș cu ordinea de zi stabilită în Art. 14 al Regulamentului.

Caransebeș la 8 Martie 1933.

Președinte:

Secretar:

Dr. Cornel Corneanu

prof. Mateiu Armaș

Publicațiune.

Moara episcopescă din Caransebeș str. Ovid Nr. 171, se dă începând cu 1 Mai 1933 în arendă pe calea licitației publice cu oferte închise, cari oferte timbrate în regulă au se între până inclusiv 16 Martie 1933 la Consiliul eparhiei ort. rom. a Caransebeșului, unde se pot primi informațiuni cu privire la această moară.

Consiliul eparhial și-a rezervat dreptul a decide liber asupra ofertelor fără considerare la rezultatul licitației și eventual a respinge toate ofertele fără nici o motivare.

Caransebeș, în 16 Februarie 1933.

Consiliul Eparhial.